

Raksteist'nes aia aasta teab,
Mis luggu on siin olnud,
On sellele, kes meles peab,
Ja lähhäb, kust ta tulnud,
Kus omma noesed lapsed näab,
Kes agga melest kõrvaks jäab,
Küll se saab tuld ja rauda,
Ja langeb surma hauda!!!

Sitte hallastaja.

Üks õite rikas naesterahwas,
Kes waeid vägga armastas,
Kes olli wagga, palvel' wahwas,
Ja ennast vägga furvastas;
Kui temma waeste häddä näggi
Siis omma heldust lahti teggi
Ja ütles nuttes: „Oh ärra kaeba!”
Ja andis tükki — hallitand leiba!

Konne jätkud.

Aastad seiswad — ühbel.

Rakst sobra räkisid enneste wannadussest.
„Minna”, ütles teine, „ollen 35 aastat
wanna.” „Ja minna 40” kostis teine,
„Möh!” ütles esimenne: „wie aasta pär-
rast olleme ühhe ealised.

Hobbone saab käest otsa.

Üks teekäimisest wässind juut passus üht
meest, kes temmast ratsa mõda olli föitmas,
ennast ka hobbose selga wöötta. Ratsa föitja
wööttis wimaks palvet kuulda, ogga käskis
tedda nenda istuda, et ta temmast nattikesse
emal piddi hoidma. Lee läks jársust mäest
üles. Hobbose perremees nihhutas ennast
nattoke hawal taggasí ja åhwardas juti, et
ta ennast mitte temma selja vasto piddand
andma. Juut, hirmo täis, nihhutas ennast
ka taggesí — puhkes kissendama. „Mis
wigga, Abram?” küsis mees. „Hobbone